

Another day in paradise

La Jackie Martin, educadora britànica, explicava que tota la valoració d'un campament que nois i noies entre 10 i 12 anys es van animar a fer va ser reclamar una taronjada més forta i un esmorzar més dolç als matins.

Qui no s'ha trobat mai demanant participació, cooperació, implicació... i collint queixes per suposades mancances de confort?

Com que les queixes solen rimar força, amb el permís i el perdó de Phil Collins m'atreuria a completar Another day in paradise amb la lletania d'insatisfaccions dels clients de les cases de colònies:

Les formigues que viuen al bosc, / estan entrant a la tenda; / les abelles que van a les flors, / les hauríeu de treure...

La piscina no em fa prou el pes, / perquè està freda l'aigua, / i a la tarda quan el sol se'n va / no ve de gust banyar-se...

Hi ha massa verdura al sopar, / els bancs són massa rústics, / s'ha de poder arribar en autocar, / fins davant de la porta...

Aquest lloc potser és massa bonic, / i allà fa massa calda, / en aquest altre totes les nits, / cal posar una flassada...

Oh, think twice, is just another day for you and me in paradise...

Si la participació és viscuda com a poca cosa més que un gran llibre de reclamacions, poca cosa més que la investidura del ciutadà com a consumidor "crític", tal vegada hem de tenir present que som nosaltres els que juguem a la primera divisió de la societat del benestar. No és just comparar els nivells de vida de la societat del Nord i la del Sud com a coartada per evitar o tallar el dret a la crítica, el dret a ser exigents; però no és raonable entregar-se sense autocontrol a l'espiral del ridícul, a l'exigència d'un entorn "sense molèsties".

La vida és, per definició i afortunadament, meravellosament incòmoda. Sobretot per a qui avui és un altre dia al paradís.